

Còmplices del demà

Ricard Villanueva Barceló

Membre de la XES Ripollès i soci de Mas La Sala, de Sant Pau de Segúries

Intento ser conscient del privilegi que implica viure on visc, amb salut i essent estimat.

Convivim en un context de ferotge violència estructural, per això vull fer un reconeixement explícit a la vulnerabilitat, i un agraïment a totes les formes de vida que pateixen aquesta violència, ja que el rastre del seu dolor ens permet ser més conscients d'una realitat crua i majoritàriament injusta.

Penso en la besàvia Carme i el seu marit Siscu. Els imagino amb les robes d'abric, el sarró amb un pessic del seu formatge i una bota de vi i aigua. Penso en la besàvia Carme esperant la fi de la transhumància per a retrobar-se amb el seu marit. No només com una bonica història

d'amor, sinó com una necessitat imperiosa d'unir forces amb els llaços familiars, per sobreviure al Ripollès pobre de principis del segle XX. A banda de la família, pensant en les claus per a la supervivència, també tinc presents les veïnes.

Des del mateix Ripollès on la besàvia, amb el suport mutu de la xarxa veïnal, va deixar-se la pell per a la supervivència de les seves filles, jo em pregunto si serem mereixedors de tota aquesta comoditat, confort i luxes que ens envolten actualment. Hi ha quelcom que em ronda pel cap i pel cor, quelcom que em diu que tot el patiment dels nostres ancestres ens ha portat fins al punt de permetre'ns ser una societat capritxosa i malcriada, egoista i prepotent. Penso que és important no oblidar que sense l'entorn natural que ens envolta, i sense les persones que formen els nostres pobles i veïnats, el Ripollès seria com una andana de metro més d'una ciutat qualsevol. No en tenim *pa* res d'andana de metro! Som un territori singular, podem estar orgullosos dels nostres rius, riures i parlars. Alhora també hem d'entendre que som les persones responsables d'estimar i custodiar allò que ens fa singulars com a bioregió. Personalment, penso que això no passa ni per vendre la comarca a la indústria agroalimentària, ni per fer del nostre lloc un parc d'esbarjo i evasió per a les societats urbanes.

La Covid19 marca un punt d'inflexió al sistema capitalista hegemònic. Aquest punt deixa marcats dos camins molt clars: per una banda el camí de la por, l'obediència i domesticació. Un camí ple de

comoditats superficials i una constant sensació de plaer provocat pel liti de les pantalles i el sabor del glutamat. Un camí gens singular, patrocinat per les empreses de capital i garantit per les administracions estatals centralitzadores. Per l'altra banda es dibuixa un camí de responsabilitat i renúncies. De plaers profunds i allunyats del simple consum, fruit de relacions reals i saludables entre persones que es cuiden i es reconeixen com a interdependents. Un camí on són les vilatanes les que cocreen el futur més immediat dels seus pobles, des d'un propòsit evolutiu que posa la vida al centre de l'activitat humana.

Aquest segon camí és el que personalment escullo com a opció per a no faltar al respecte als meus ancestres.

Al Ripollès, aquest camí d'esperança agafa formes concretes de cooperació al voltant de la lluita feminista, l'economia solidària, el consum de proximitat i el rebuig a qualsevol expressió de feixisme. En aquest camí també es dibuixen mostres de resiliència comunitària amb eines com el Banc del Temps, o en els espais espontanis de cada una de les nostres viles i camins on un infant, jove o adult, escolta atentament a una àvia sàvia, que fa el traspàs d'un coneixement no escrit, clau per a l'amor i comprensió d'un lloc particular com el Ripollès.

Veïnes, som còmplices del demà, així que des de la humilitat d'un noi que no sap res, us animo a pensar local, actuar local i, aleshores, participar d'un bé global!

Juny de 2020.